ΧΑΡΑΥΓΗ: ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΠΑΣΤ ΣΧΕΔΟΝ κατάφερε να βγει από την πίσω πόρτα του Πανδοχείου Οδόλιθος.

Κυριολεκτικά μιλώντας, *είχε* όντως βγει έξω. Και τα δυο του πόδια είχαν περάσει το κατώφλι και η πόρτα ήταν πια μόλις μια χαραμάδα ανοιχτή.

Και τότε άκουσε τη φωνή του αφέντη του και έμεινε απόλυτα ακίνητος. Ήξερε ότι δεν είχε προδοθεί από μόνος του. Ήταν εξοικειωμένος με κάθε ήχο του πανδοχείου. Όχι μόνο με τα απλά κόλπα που ένα παιδί θα θεωρούσε έξυπνα: να βγάζει τα παπούτσια του για να περπατήσει, να αφήνει τις πόρτες που έτριζαν ανοιχτές εκ των προτέρων, να πνίγει τον ήχο από τα βήματά του σε κάποιο χαλί...

Όχι. Ο Μπαστ ήταν πολύ καλύτερος. Μπορούσε να κινηθεί μέσα σε ένα χώρο χωρίς να κουνηθεί ούτε φύλλο. Ήξερε ποια

σκαλοπάτια έτριζαν όταν είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ, ποια παράθυρα άνοιγαν εύκολα και ποια παραθυρόφυλλα χτυπούσαν με τον αέρα. Μπορούσε να καταλάβει πότε μια παράκαμψη πάνω από την κορυφή της στέγης θα έκανε λιγότερο θόρυβο από την ευθεία διαδρομή μέσω της αίθουσας του πάνω ορόφου.

Αυτό για κάποιους θα ήταν αρκετό. Αλλά στις σπάνιες περιπτώσεις που πραγματικά τον ένοιαζε, ο Μπαστ έβρισκε την επιτυχία απέραντα ανιαρή. Ας αρκούνταν οι άλλοι στην απλή αριστεία. Ο Μπαστ ήταν καλλιτέχνης.

Εξαιτίας αυτού, ο Μπαστ ήξερε ότι η απόλυτη σιωπή ήταν αφύσικη. Για ένα προσεκτικό αυτί, η σιωπή ήταν εκκωφαντική μες το σκοτάδι.

Έτσι, καθώς ο Μπαστ γλιστρούσε μέσα στο άδειο πανδοχείο, έπαιζε τις σανίδες του πατώματος σαν μουσικό όργανο. Ένας αναστεναγμός, μια παύση, ένα κλικ, ένα τρίξιμο. Ήχοι που θα ξυπνούσαν έναν πελάτη που μόλις είχε αποκοιμηθεί. Αλλά για κάποιον που ζούσε εκεί... δεν ήταν τίποτα. Ήταν *λιγότερο* κι από τίποτα. Ήταν ο οικείος ήχος των βαριών ξύλινων δοκών που βυθίζονταν αργά στη γη, ένας ήχος που εύκολα αγνοούσες, σαν να ’ταν κάποιος εραστής που αναδευόταν δίπλα σου στο κρεβάτι.

Γνωρίζοντάς τα όλα αυτά, ο Μπαστ κοίταξε προσεκτικά την πόρτα. Φρόντιζε ώστε οι γυαλιστεροί μπρούτζινοι μεντεσέδες να είναι πάντα λαδωμένοι, παρ’ όλα αυτά μετακίνησε τη λαβή και ανασήκωσε ελαφρά την πόρτα. Μόνο τότε την έκλεισε αργά. Μια νυχτοπεταλούδα θα έκανε περισσότερο θόρυβο.

Ο Μπαστ στάθηκε όρθιος και χαμογέλασε – και η έκφρασή του ήταν γλυκιά, πονηρή και άγρια. Εκείνη τη στιγμή, έμοιαζε λιγότερο με έναν ατίθασο νεαρό και περισσότερο με ένα άτακτο παιδί που είχε κλέψει το φεγγάρι και σκόπευε να το φάει σαν να ’ταν η λεπτή φέτα μιας ασημένιας τούρτας. Το χαμόγελό του ήταν σαν το τελευταίο μισοφέγγαρο – αιχμηρό, λευκό και επικίνδυνο.

«Μπαστ!» Η φωνή ακούστηκε ξανά από το πανδοχείο, πιο δυνατά αυτή τη φορά. Δεν ήταν καμιά άξεστη κραυγή. Ο αφέντης του δε φώναζε σαν αγρότης που καλεί τις αγελάδες του, αλλά η φωνή του αντηχούσε δυνατή σαν ήχος από κυνηγετικό κέρας. Ο Μπαστ ένιωσε να τον τραβάει, λες κι ήταν ένα χέρι τυλιγμένο γύρω από την καρδιά του. Αναστέναξε, άνοιξε την πόρτα και μπήκε γρήγορα μέσα. Το περπάτημά του έμοιαζε με χορό. Ήταν μελαμψός, ψηλός και όμορφος. Ακόμα κι όταν κατσούφιαζε, το πρόσωπό του ήταν πιο γλυκό από το χαμογελαστό πρόσωπο των άλλων. «Ναι, Ρέσι;» φώναξε πρόσχαρα.

Μια στιγμή αργότερα, ο πανδοχέας μπήκε στην κουζίνα. Φορούσε μια καθαρή λευκή ποδιά και είχε κόκκινα μαλλιά. Στο πρόσωπό του απλωνόταν η ατάραχη ηρεμία των απανταχού βαριεστημένων πανδοχέων. Παρά το γεγονός ότι ήταν ακόμα νωρίς, φαινόταν κουρασμένος.

Έδωσε στον Μπαστ ένα δερματόδετο βιβλίο. «Παραλίγο να το ξεχάσεις» είπε χωρίς ίχνος σαρκασμού.

Ο Μπαστ προσποιήθηκε τον έκπληκτο. «Ω! Σ’ ευχαριστώ, Ρέσι!»

«Δεν κάνει τίποτα, Μπαστ.» Το στόμα του πανδοχέα σχημάτισε ένα χαμόγελο. «Αφού θα είσαι έξω σήμερα, θα μπορούσες να φέρεις μερικά αυγά;»

Ο Μπαστ κατένευσε, βάζοντας το βιβλίο κάτω από τη μασχάλη του. «Τίποτα άλλο;» ρώτησε.

«Ίσως και μερικά καρότα; Σκέφτομαι να φτιάξουμε σούπα απόψε. Είναι Ριψία, οπότε πρέπει να είμαστε έτοιμοι για αρκετό κόσμο.» Τα χείλη του σχημάτισαν ένα μειδίαμα καθώς το έλεγε αυτό.

«Αυγά και καρότα» επανέλαβε υπάκουα ο Μπαστ.

Ο πανδοχέας άρχισε να απομακρύνεται, αλλά σταμάτησε. «Α, πέρασε ο μικρός Τίλμαν χθες και σε έψαχνε.»

Ο Μπαστ έγειρε το κεφάλι του στο πλάι, με μια έκφραση απορίας.

«Νομίζω ότι είναι ο γιος του Τζέσομ» είπε ο πανδοχέας, σηκώνοντας το χέρι του περίπου στο ύψος του στήθους. «Σκούρα μαλλιά; Το όνομά του ήταν...» Άφησε τη φράση του μετέωρη, μισοκλείνοντας τα μάτια του καθώς προσπαθούσε να θυμηθεί.

«Ράικ.» Ο Μπαστ πρόφερε το όνομα σαν να ήταν καυτό σίδερο που του έκαιγε τη γλώσσα και συνέχισε γρήγορα, ελπίζοντας ότι ο αφέντης του δε θα το πρόσεχε. «Οι Τίλμαν είναι οι ξυλοκόποι στα νότια της πόλης. Δεν είναι παντρεμένοι και δεν έχουν παιδιά. Μήπως ήταν ο Ράικ Γουίλιαμς; Σκούρα μάτια. Κάπως βρόμικος;» Ο Μπαστ σκέφτηκε για μια στιγμή, διερωτώμενος πώς αλλιώς θα μπορούσε να περιγράψει το αγόρι. «Πιθανότατα φαινόταν νευρικός; Σαν να ήθελε να δείξει ξεκάθαρα ότι δεν έκλεβε τίποτα;»

Το τελευταίο σχόλιο έκανε το πρόσωπο του πανδοχέα να λάμψει και ένευσε καταφατικά αναγνωρίζοντας το αγόρι από την περιγραφή. «Είπε ότι σε έψαχνε, αλλά δεν άφησε κανένα μήνυ-

μα...» Σήκωσε το φρύδι του κοιτώντας τον Μπαστ. Το βλέμμα του έλεγε περισσότερα από τα λόγια του.

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα για το τι θέλει» είπε ο Μπαστ και ακουγόταν ειλικρινής. Ήταν ειλικρινής. Αλλά ο ίδιος ήξερε καλύτερα από τον καθέναν τι αξία είχε πραγματικά *αυτό*. Ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός και μερικές φορές πρέπει να καταβάλεις προσπάθεια για να φαίνεσαι αυτό που πραγματικά είσαι.

Ο πανδοχέας κατένευσε, έβγαλε έναν επιφυλακτικό ήχο και επέστρεψε στη σάλα. Αν είπε κάτι άλλο ο Μπαστ δεν το άκουσε, καθώς ήδη έτρεχε ανάλαφρα διασχίζοντας το γεμάτο πάχνη γρασίδι μέσα στο όμορφο γκριζογάλανο φως της χαραυγής.

ΠΡΩΙ: ΕΜΠΡΙΛ

ΟΤΑΝ ΕΦΤΑΣΕ Ο ΜΠΑΣΤ, ο ήλιος ξεπρόβαλε πια πάνω από τα δέντρα, χρωματίζοντας τα λιγοστά αραιά σύννεφα με απαλές αποχρώσεις του ροζ και του βιολετί.

Δύο παιδιά περίμεναν ήδη στο ξέφωτο. Κρατούσαν μια σεβαστή απόσταση από την κορυφή του λόφου, παίζοντας στην τεράστια γκριζόπετρα που βρισκόταν μισοπεσμένη στο κάτω μέρος του. Σκαρφάλωναν στο πλάι της και πηδούσαν και πάλι κάτω για να προσγειωθούν ύστερα γελώντας δυνατά στο ψηλό γρασίδι.

Γνωρίζοντας ότι τον παρακολουθούσαν, ο Μπαστ ανέβηκε αργά το μικρό λόφο. Στην κορυφή βρισκόταν αυτό που τα παιδιά αποκαλούσαν δέντρο του κεραυνού, αν και τώρα πια το μόνο που είχε απομείνει ήταν ένας φαρδύς, σπασμένος κορμός χωρίς κλαδιά. Το δέντρο πρέπει να ήταν τεράστιο, καθώς ακόμα και αυτό

το απομεινάρι ήταν τόσο ψηλό που ο Μπαστ μόλις που έφτανε την κορυφή του.

Ο φλοιός είχε αποκολληθεί εδώ και καιρό, και τα χρόνια έκθεσης στον ήλιο είχαν λευκάνει το γυμνό, ανομοιόμορφο ξύλο, κάνοντάς το να μοιάζει με οστό, εκτός από την κορυφή του. Εκεί, ακόμα και μετά από όλα αυτά τα χρόνια, το ξύλο ήταν μαύρο και γεμάτο προεξοχές. Προς τα κάτω, στον υπόλοιπο κορμό, ο κεραυνός είχε χαράξει μια άγρια, σκοτεινή, γεμάτη διακλαδώσεις εικόνα του εαυτού του στο λευκό ξύλο, σαν να είχε υπογράψει το έργο του.

Ο Μπαστ άπλωσε το αριστερό του χέρι, αγγίζοντας το λείο κορμό με τις άκρες των δαχτύλων του, καθώς περπατούσε αργά γύρω από το δέντρο σχηματίζοντας έναν κύκλο. Περπατούσε αριστερόστροφα, κινούμενος αντίθετα απ' τον κόσμο. Με τον τρόπο της διάσπασης. Τρεις φορές.

Έπειτα, άλλαξε χέρι και περπάτησε γύρω από το δέντρο προς την αντίθετη κατεύθυνση, με την ίδια φορά με τον ήλιο. Έκανε τρεις δεξιόστροφους κύκλους κινούμενος αργά. Με το σωστό τρόπο, τον τρόπο της Δημιουργίας. Έτσι προχωρούσε ενώ τα παιδιά παρακολουθούσαν, μπρος πίσω, λες και το δέντρο ήταν ένα καρούλι που εκείνος τύλιγε και ξετύλιγε.

Τελικά ο Μπαστ κάθισε και ακούμπησε την πλάτη του στο δέντρο. Τοποθέτησε το βιβλίο πάνω σε μια πέτρα κοντά του, και ο ανατέλλων ήλιος έλαμψε κόκκινος πάνω στο σφυρήλατο χρυσό του τίτλου: *Σελούμα Τιντούρα*. Ο Μπαστ ξεκίνησε να πετάει πέτρες στο ρυάκι που έκοβε απότομα την πλαγιά του λόφου απέναντι από την γκριζόπετρα.

Ύστερα από ένα λεπτό, ένα κοριτσάκι με στρογγυλό πρόσωπο και ξανθά μαλλιά ανέβηκε με κόπο το λόφο. Ήταν η μικρότερη κόρη του φούρναρη, η Μπραν. Μύριζε ιδρώτα και ψωμί και... κάτι άλλο. Κάτι παράδοξο.

Η αργή προσέγγιση της μικρής είχε μια νότα τελετουργίας. Ανέβηκε στην κορυφή του μικρού λόφου και στάθηκε εκεί για μια στιγμή· ο μόνος θόρυβος που ακουγόταν, προερχόταν από τα άλλα παιδιά που είχαν μαζευτεί κάτω και είχαν επιστρέψει στο παιχνίδι τους.

Τελικά, ο Μπαστ γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε το κορίτσι. Δεν ήταν πάνω από εννιά χρονών και ήταν λίγο πιο καλοντυμένη και καλοταϊσμένη από τα περισσότερα παιδιά της πόλης. Κρατούσε ένα κομμάτι λευκό ύφασμα στο χέρι της.

Το κορίτσι προχώρησε μπροστά, καταπίνοντας νευρικά. «Χρειάζομαι ένα ψέμα.»

Ο Μπαστ κατένευσε, με μια απαθή έκφραση στο πρόσωπό του. «Τι είδους;»

Η Μπραν άνοιξε προσεκτικά το χέρι της, αποκαλύπτοντας μια κόκκινη κηλίδα πάνω στο ύφασμα που είχε κολλήσει ελαφρώς στην παλάμη της σαν αυτοσχέδιος επίδεσμος. Ο Μπαστ ένευσε και πάλι, συνειδητοποιώντας τι είχε μυρίσει πριν.

«Έπαιζα με τα μαχαίρια της μαμάς μου» είπε η Μπραν και φαινόταν να ντρέπεται.

Ο Μπαστ άπλωσε το χέρι του και το κορίτσι έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του. Ο Μπαστ ξετύλιξε το ύφασμα με τα μακριά δάχτυλά του και εξέτασε το κόψιμο. Εκτεινόταν κατά μήκος του μυ κοντά στον αντίχειρα. Δεν ήταν πολύ βαθύ. «Πονάει πολύ;»

«Καθόλου σε σύγκριση με το ξύλο που θα φάω αν ανακαλύψει ότι έπαιζα με τα μαχαίρια της» μουρμούρισε η Μπραν.

Ο Μπαστ σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε. «Καθάρισες το μαχαίρι και το έβαλες στη θέση του;»

Η Μπραν κατένευσε.

Ο Μπαστ χτύπησε απαλά με το δάχτυλο τα χείλη του σκεπτικός. «Νόμιζες ότι είδες ένα μεγάλο μαύρο ποντίκι. Σε τρόμαξε. Του πέταξες ένα μαχαίρι και κόπηκες. Χθες ένα από τα άλλα παιδιά σου είπε μια ιστορία για ποντίκια που έτρωγαν τα αυτιά και τα δάχτυλα των ποδιών των στρατιωτών ενώ κοιμούνταν. Και είχες εφιάλτες.»

Η Μπραν ανατρίχιασε. «Ποιος μου είπε την ιστορία;»

Ο Μπαστ απάντησε απαξιωτικά: «Διάλεξε κάποιον που δε συμπαθείς.» Το κορίτσι χαμογέλασε χαιρέκακα.

Ο Μπαστ άρχισε να μετράει με τα δάχτυλά του. «Βάλε λίγο φρέσκο αίμα πάνω στο μαχαίρι προτού το πετάξεις.» Έδειξε το ύφασμα με το οποίο το κορίτσι είχε τυλίξει το χέρι του. «Ξεφορτώσου το αυτό. Το αίμα είναι ξεραμένο και προφανώς παλιό. Μπορείς να κλάψεις πειστικά;»

Το κορίτσι φάνηκε κάπως αμήχανο και κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Βάλε λίγο αλάτι στα μάτια σου» είπε ο Μπαστ με απόλυτη φυσικότητα. «Ίσως και λίγο πιπέρι στη μύτη σου. Να είσαι πασαλειμμένη με μύξες και δάκρυα προτού πας τρέχοντας σε αυτούς. Μετά...» ο Μπαστ τέντωσε το δάχτυλό του προειδοποιητικά. «Προσπάθησε να *μην* κλάψεις. Μη ρουφήξεις τη μύτη σου. Μην ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου. Όταν σε ρωτή-

σουν για το χέρι σου, πες στη μαμά σου ότι λυπάσαι αν χάλασες το μαχαίρι της.»

Η Μπραν άκουγε, νεύοντας αργά με το κεφάλι της στην αρχή και μετά πιο γρήγορα. Χαμογέλασε. «Αυτό είναι πολύ καλό.» Κοίταξε γύρω της νευρικά. «Τι σου χρωστάω;»

«Κανένα μυστικό;» ρώτησε ο Μπαστ.

Η κόρη του φούρναρη σκέφτηκε για ένα λεπτό. «Η χήρα του Κριλ ζευγαρώνει με τον άντρα της μυλωνούς;» είπε γεμάτη ελπίδα.

Ο Μπαστ κούνησε το χέρι του σαν να έδιωχνε μια μύγα. «Εδώ και χρόνια. Αυτό δεν είναι μυστικό» είπε. «Όλοι το ξέρουν, ακόμα και η γυναίκα του.» Έτριψε τη μύτη του. «Τι έχεις στις τσέπες σου;»

Το κορίτσι έψαξε τις τσέπες του και σήκωσε το καλό της χέρι. Κρατούσε έναν μπερδεμένο σπάγκο, δύο σιδερένιες σφήνες, μια επίπεδη πράσινη πέτρα, ένα μπλε κουμπί και ένα κρανίο πουλιού.

Ο Μπαστ πήρε το σπάγκο. Έπειτα, προσέχοντας να μην αγγίξει τις σφήνες, πήρε την πράσινη πέτρα. Ήταν λεία, ακανόνιστου σχήματος και είχε πάνω της χαραγμένο το πρόσωπο μιας γυναίκας που κοιμόταν. «Έμπριλ είναι αυτό;» ρώτησε έκπληκτος.

Η Μπραν ανασήκωσε τους ώμους. «Εμένα μου φαίνεται ότι είναι κομμάτι ενός σετ από Λίθους Τέλγιμου. Χρησιμοποιούνται για να μαντεύουν το μέλλον.»

Ο Μπαστ κράτησε την πέτρα στο φως. «Πού τη βρήκες;»

«Την αντάλλαξα με τον Ράικ» είπε η Μπραν. «Είπε ότι ήταν Όρνταλ, αλλά... αυτός απλώς...»

Τα μάτια του Μπαστ στένεψαν όταν άκουσε το όνομα του αγοριού και τα χείλη του σχημάτισαν μια επίπεδη γραμμή.

Συνειδητοποιώντας το λάθος της όταν πια ήταν αργά, η Μπραν έμεινε ακίνητη. Το κορίτσι κοιτούσε νευρικά γύρω γύρω. «Εγώ...» Έγλειψε νευρικά τα χείλη της. «Εσύ με ρώτησες...»

Με μια ξινισμένη έκφραση, ο Μπαστ κοίταξε την πέτρα σαν να είχε αρχίσει να μυρίζει. Για μια στιγμή σκέφτηκε να την πετάξει στο ρέμα από καθαρή κακία.

Έπειτα, άλλαξε γνώμη και την πέταξε στον αέρα σαν νόμισμα. Την έπιασε και άνοιξε την παλάμη του για να αποκαλύψει την άλλη πλευρά της. Σε αυτή την πλευρά, τα μάτια της γυναίκας ήταν ανοιχτά και χαμογελούσε.

Ο Μπαστ την έτριψε ανάμεσα στα δάχτυλά του σκεπτικός. «Λοιπόν, θέλω αυτή. Και ένα γλυκό ψωμάκι κάθε μέρα για έντεκα μέρες.»

«Αυτό το έμερελ ή όπως το λένε» είπε η Μπραν «*και* το σπάγκο που πήρες, και θα σου φέρω ένα ψωμάκι αργότερα σήμερα, ζεστό μόλις βγει από το φούρνο.» Η έκφραση της Μπραν ήταν αποφασιστική, αλλά η φωνή της έγινε λίγο πιο ψιλή στο τέλος.

«Δύο ψωμάκια» αντέτεινε ο Μπαστ. «Αρκεί να είναι με σιρόπι σφενδάμου, όχι με μελάσα.»

Μετά από μια στιγμή δισταγμού, το κορίτσι κατένευσε. «Κι αν τελικά με δείρουν έτσι κι αλλιώς;» ρώτησε.

«Αυτό είναι δικό σου θέμα.» Ο Μπαστ σήκωσε τους ώμους. «Ήθελες ένα ψέμα. Σου έδωσα ένα καλό. Αν θέλεις να σε ξελασπώσω εγώ ο ίδιος, αυτό είναι εντελώς διαφορετική υπόθεση.»

Η κόρη του φούρναρη φαινόταν κάπως απογοητευμένη, αλλά στράφηκε και άρχισε να κατεβαίνει το λόφο.

Ο επόμενος που ανέβηκε το λόφο ήταν ένα από τα αγόρια των Άλαρντ. Ήταν αμέτρητα, καθώς προέρχονταν από πολλές οικογένειες που συνεχώς αναμειγνύονταν και συγχωνεύονταν. Όλα τους έμοιαζαν τόσο πολύ μεταξύ τους που ο Μπαστ δυσκολευόταν να θυμηθεί ποιο ήταν ποιο.

Αυτό εδώ φαινόταν τόσο έξαλλο όσο μόνο ένα αγόρι δέκα ετών μπορεί να είναι. Φορούσε κάτι κουρελιασμένα ρούχα, είχε σκισμένο χείλος και ξεραμένο αίμα γύρω από το ένα ρουθούνι. «Έπιασα τον αδερφό μου να φιλάει την Γκρετ πίσω από τον παλιό μύλο!» είπε το αγόρι μόλις έφτασε στην κορυφή του λόφου, χωρίς να περιμένει να ρωτήσει κάτι ο Μπαστ. «Ήξερε ότι μου άρεσε!»

Ο Μπαστ άπλωσε τα χέρια του και κοίταξε γύρω του απελπισμένος, ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Εκδίκηση» είπε το αγόρι περιφρονητικά.

«Δημόσια εκδίκηση;» ρώτησε ο Μπαστ. «Ή μυστική εκδίκηση;»

Ο μικρός άγγιξε το σκισμένο χείλος του με τη γλώσσα του. «Μυστική εκδίκηση» είπε σιγανά.

Κάτι ξύπνησε στη μνήμη του Μπαστ με αυτή την κίνηση. Αυτός ήταν ο Κέιλ. Κάποτε είχε προσπαθήσει να δώσει στον Μπαστ δύο βατράχια με αντάλλαγμα «μια κατάρα που θα έκανε κάποιον να κλάνει για πάντα». Είχαν γίνει έντονες διαπραγματεύσεις προτού τελικά καταρρεύσουν. Ήταν πιο χαζός κι απ' τα ραδίκια, αλλά ο Μπαστ εξακολουθούσε να τρέφει έναν απρόθυμο θαυμασμό για το αγόρι.

«Πόση εκδίκηση;» ρώτησε ο Μπαστ.

Ο μικρός σκέφτηκε για λίγο και μετά σήκωσε τα χέρια του σε απόσταση περίπου εξήντα εκατοστών μεταξύ τους. «Τόση.»

«Χμ» είπε ο Μπαστ. «Πόση σε μια κλίμακα από ποντίκι έως ταύρο;»

Το αγόρι έτριψε τη μύτη του. «Περίπου όσο μια γάτα» είπε. «Ίσως όσο ένας σκύλος. Όχι όμως σαν τα σκυλιά του τρελο-Μάρτιν. Σαν τα σκυλιά των Μπέντον.»

Ο Μπαστ έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω, σκεπτικός. «Εντάξει» είπε. «Κατούρα μέσα στα παπούτσια του.»

Ο μικρός φαινόταν επίσης σκεπτικός. «Δε μου μοιάζει με εκδίκηση στο μέγεθος ενός ολόκληρου σκύλου.»

Ο Μπαστ έκανε μια καθησυχαστική κίνηση με το χέρι που κρατούσε την πράσινη πέτρα. «Κατούρα μέσα σε ένα ποτήρι και κρύψε το. Άφησέ το για μια δυο μέρες. Και μετά, μια νύχτα, όταν βάλει τα παπούτσια του δίπλα στη φωτιά, ρίξε τα ούρα μέσα τους. Μη ρίξεις πολύ, απλώς βρέξε τα λίγο. Το πρωί θα έχουν στεγνώσει και μάλλον δε θα μυρίζουν καν...»

«Τότε τι νόημα έχει;» ξέσπασε ο Κέιλ, σηκώνοντας τα χέρια του στον αέρα. «Αυτό δεν είναι εκδίκηση ούτε καν στο μέγεθος ψύλλου!»

Συνεχίζοντας λες και το αγόρι δεν είχε μιλήσει, ο Μπαστ είπε «Κάνε το για τρεις νύχτες. Μη σε πιάσουν. Μην το παρακάνεις. Απλώς βρέχε τα λίγο, ώστε να έχουν στεγνώσει μέχρι το πρωί.»

Ο Μπαστ σήκωσε το χέρι του προτού προλάβει να τον διακόψει ο Κέιλ. «Μετά από αυτό, κάθε φορά που τα πόδια του θα ιδρώνουν, θα αρχίζει να μυρίζει λίγο σαν κάτουρο.» Ο Μπαστ παρακολουθούσε το πρόσωπο του Κέιλ καθώς συνέχιζε. «Πατάει

μέσα σε μια λακκούβα; Θα μυρίζει λίγο σαν κάτουρο. Η πρωινή πάχνη βρέχει τα πόδια του; Θα μυρίζει λίγο σαν κάτουρο.»

«Λίγο μόνο;» είπε ο Κέιλ μπερδεμένος.

Ο Μπαστ έβγαλε έναν υπερβολικό, θεατρικό αναστεναγμό. «Έτσι θα του είναι εύκολο να το παραβλέψει και δύσκολο να καταλάβει από πού προέρχεται. Και επειδή είναι μόνο λίγο, θα το συνηθίσει.»

Ο μικρός φαινόταν σκεπτικός.

«Και ξέρεις ότι τα παλιά ούρα μυρίζουν όλο και χειρότερα, έτσι δεν είναι; Αυτός θα το συνηθίσει, όμως οι άλλοι όχι.» Ο Μπαστ χαμογέλασε πονηρά στο αγόρι. «Υποθέτω ότι η Γκρετ δε θα θέλει να φιλάει το παιδί που δεν μπορεί να σταματήσει να κατουριέται πάνω του.»

Μια έκφραση θαυμασμού απλώθηκε στο πρόσωπο του μικρού αγοριού σαν ήλιος που ανέτειλε. «Αυτό είναι το πιο άτιμο πράγμα που έχω ακούσει ποτέ» είπε.

Ο Μπαστ προσπάθησε να φανεί μετριόφρων, αλλά απέτυχε. «Έχεις κάτι για μένα;»

«Βρήκα μια κυψέλη από άγριες μέλισσες» είπε το αγόρι.

«Αυτό είναι μια καλή αρχή» είπε ο Μπαστ. «Πού;»

«Μετά το σπίτι των Όρισον. Πέρα από το Μικρό Ρυάκι.» Ο μικρός γονάτισε και με μερικές γρήγορες κινήσεις σχεδίασε έναν εκπληκτικά σαφή χάρτη στο χώμα. «Κατάλαβες πού;»

Ο Μπαστ κατένευσε. «Τίποτα άλλο;»

«Λοιπόν...» Σήκωσε το βλέμμα του ψηλά, προς τα πλάγια. «Ξέρω πού είναι το αποστακτήριο του τρελο-Μάρτιν.»

Ο Μπαστ σήκωσε τα φρύδια του. «Αλήθεια;»

Το αγόρι έκανε ένα βήμα στο πλάι, γονάτισε ξανά και ζωγράφισε έναν άλλο χάρτη που συνδεόταν με τον πρώτο, σχεδιάζοντας αφηρημένα σχεδόν ενώ μιλούσε. «Περνάς αυτό το κομμάτι του ποταμού δύο φορές» είπε. «Μετά θα νομίζεις ότι πρέπει να παρακάμψεις το βράχο που προεξέχει, γιατί μοιάζει σαν να μην μπορείς να τον σκαρφαλώσεις. Αλλά υπάρχει ένα μικρό μονοπάτι που δε φαίνεται.» Πρόσθεσε μια ακόμα γραμμή στο χώμα και μετά κοίταξε τον Μπαστ με μισόκλειστα μάτια. «Είμαστε εντάξει;»

Ο Μπαστ μελέτησε το χάρτη και έπειτα πέρασε γρήγορα το χέρι του από πάνω του σβήνοντας τις γραμμές. «Είμαστε εντάξει.»

«Έχω κι ένα μήνυμα για σένα.» Ο μικρός σηκώθηκε και σκούπισε τα γόνατά του. «Ο Ράικ λέει ότι θέλει να βρεθείτε.»

Τα χείλη του Μπαστ σχημάτισαν μια λεπτή και χλομή γραμμή. «Ο Ράικ ξέρει τους κανόνες.» Η φωνή του Μπαστ ήταν αυστηρή, και μόνο το να προφέρει το όνομα ήταν σαν να είχε κολλήσει ένα ψαροκόκαλο στο λαιμό του. «Πες του όχι.»

«Του το είπα ήδη» είπε ο Κέιλ, σηκώνοντας τους ώμους του μέχρι τα αυτιά σε μια κίνηση υπερβολής. «Αλλά θα του το ξαναπώ αν τον δω...»

Μετά από αυτό, ο Μπαστ έβαλε τη *Σελούμα Τιντούρα* κάτω από το μπράτσο του και πήγε μια βόλτα. Βρήκε άγρια σμέουρα και τα έφαγε. Πήδηξε ένα φράχτη για να πιει νερό από το πηγάδι των Όστλαρ και να χαϊδέψει το σκυλί τους. Βρήκε ένα ενδιαφέρον κλαδάκι και το χρησιμοποίησε για να σκουντήξει διάφορα

πράγματα, μέχρι που έριξε μια σφηκοφωλιά που δεν ήταν τόσο εγκαταλελειμμένη όσο νόμιζε. Στην προσπάθειά του να ξεφύγει, έχασε το κλαδί, γλίστρησε σε μια πλαγιά με πέτρες και έσκισε το παντελόνι του στο γόνατο.

Τελικά, ο Μπαστ ανέβηκε στην κορυφή ενός γκρεμού, όπου υπήρχε ένα αρχαίο ιερό δέντρο με στριφογυριστό κορμό που εκτεινόταν προς τον ουρανό. Τοποθέτησε το δερματόδετο βιβλίο σε ένα κλαδί, προτού βάλει το χέρι του μέσα σε μια στρογγυλή κουφάλα στον κορμό. Ύστερα από λίγο, έβγαλε ένα μικρό σκούρο μπογαλάκι που χωρούσε στην παλάμη του.

Ξεδιπλώνοντάς το, αποκαλύφθηκε ένα πουγκί από μαλακό, σκούρο δέρμα. Έλυσε το κορδόνι και έριξε μέσα το λείο πράσινο έμπριλ. Έκανε ένα σιγανό *τακ*, σαν βόλος που είχε πέσει πάνω σε άλλους βόλους.

Ήταν έτοιμος να επιστρέψει το πουγκί στη θέση του, αλλά μετά το σκέφτηκε για μια στιγμή και κάθισε στο έδαφος με σταυρωμένα πόδια. Παραμέρισε μερικά φύλλα και κλαδιά, κι έπειτα έβαλε το χέρι του μέσα στο πουγκί και ανακάτεψε αφηρημένος το περιεχόμενό του. Ακούστηκε ένας παράξενος, σύνθετος ήχος από ξύλο, πέτρα και μέταλλο που χτυπούσαν το ένα το άλλο.

Ο Μπαστ έκλεισε τα μάτια, κράτησε την αναπνοή του, έβγαλε το χέρι του και πέταξε αυτά που κρατούσε στον αέρα.

Ανοίγοντας τα μάτια του, ο Μπαστ είδε τέσσερα έμπριλ να πέφτουν. Τρία από αυτά σχημάτιζαν ένα τρίγωνο: ένα κομμάτι από ανοιχτόχρωμο κέρατο με ένα μισοφέγγαρο χαραγμένο πάνω του, ένας πήλινος δίσκος με ένα ζωγραφισμένο κύμα και ένα

κομμάτι από σπασμένο κεραμίδι με μια ζωγραφιά από έναν αυλητή που χόρευε. Έξω από το τρίγωνο υπήρχε κάτι που έμοιαζε με μισό μεταλλικό νόμισμα, αλλά δεν ήταν.

Ο Μπαστ τα κοίταξε ελαφρώς συνοφρυωμένος. Έπειτα έκλεισε πάλι τα μάτια του και κράτησε την αναπνοή του προτού τραβήξει ξανά ένα αντικείμενο, πετώντας το κι αυτό στον αέρα. Προσγειώθηκε ανάμεσα στο κεράτινο και στο πήλινο έμπριλ, ένα επίπεδο κομμάτι λευκού ξύλου με ένα αδράχτι χαραγμένο πάνω του, έτσι ώστε τα νερά του ξύλου να δίνουν την εντύπωση τυλιγμένου νήματος.

Ο Μπαστ έσμιξε τα φρύδια. Κοίταξε τον ουρανό που ήταν καθαρός και φωτεινός. Δεν είχε πολύ αέρα. Είχε ζέστη, αλλά όχι πολλή. Δεν είχε βρέξει εδώ και έντεκα μέρες. Λίγες ώρες πριν από το μεσημέρι της Ριψίας. Δεν ήταν ημέρα αγοράς...

Νεύοντας, μάζεψε τα κομμάτια και τα έβαλε πίσω στο πουγκί. Κατεβαίνοντας πέρασε έξω από το σπίτι του γερο-Λαντ, γύρω από τους βάτους στο πλάι της φάρμας των Άλαρντ, μέχρι που έφτασε σε ένα βαλτώδες σημείο του Μικρού Ρυακιού, όπου έκοψε μερικά καλάμια με ένα μικρό, γυαλιστερό μαχαίρι. Βρήκε ένα κομμάτι σπάγκο στην τσέπη του και γρήγορα τα έδεσε μεταξύ τους σχηματίζοντας έναν αυλό.

Φύσηξε τα καλάμια και έγειρε το κεφάλι του ακούγοντας τη γλυκιά τους δυσαρμονία. Το γυαλιστερό μαχαίρι του έλαμψε και δοκίμασε ξανά τα καλάμια. Αυτή τη φορά ο ήχος τους ήταν σχεδόν σωστός, κάτι που έκανε τη δυσαρμονία πολύ πιο ενοχλητική. Αυτό τού έδωσε ένα μάθημα.

Η λεπίδα έλαμψε ξανά. Μία φορά. Δύο φορές. Τρεις φορές.

Χωρίς να μπει στον κόπο να δοκιμάσει ξανά τον ήχο, ο Μπαστ έβαλε το μαχαίρι στην τσέπη του. Κοίταξε το δάχτυλό του που είχε γδαρθεί στο πλάι από το μαχαίρι, αφήνοντας μια γραμμή τόσο λεπτή που θα νόμιζε κανείς ότι το κόψιμο προήλθε από κάποιο χορταράκι. Έπειτα το αίμα μαζεύτηκε, κόκκινο σαν παπαρούνα.

Ο Μπαστ έβαλε το δάχτυλό του στο στόμα, μετά έφερε τον αυλό στα χείλη του και εισέπνευσε βαθιά από τη μύτη, μυρίζοντας τη μυρωδιά των νωπών πράσινων καλαμιών. Έβρεξε τα χείλη του και έγλειψε τις φρεσκοκομμένες κορυφές των καλαμιών, ενώ η κίνηση της γλώσσας του φάνηκε σαν μια γρήγορη, αιφνίδια κόκκινη λάμψη.

Στη συνέχεια πήρε μια ανάσα και φύσηξε στον αυλό. Αυτή τη φορά ο ήχος ήταν έντονος σαν το φως του φεγγαριού. Ζωηρός σαν ένα ψάρι που πηδάει απ' το νερό. Γλυκός σαν κλεμμένο φρούτο. Κατεβάζοντας τον αυλό, άκουσε το απόμακρο, ανούσιο βέλασμα των προβάτων.

Από την κορυφή του λόφου, ο Μπαστ είδε δυο ντουζίνες παχιά, ανόητα πρόβατα να βόσκουν χόρτο στην κοιλάδα από κάτω. Εδώ είχε σκιά, ήταν απομονωμένα. Οι απότομες πλαγιές της κοιλάδας απέτρεπαν τα πρόβατα από το να απομακρυνθούν. Ακόμα και το τσοπανόσκυλο ήταν ξαπλωμένο τεμπέλικα πάνω σε ένα ζεστό βράχο και λαγοκοιμόταν.

Ένας νεαρός άνδρας καθόταν κάτω από μια πλατιά φτελιά με θέα στην κοιλάδα, με τη μακριά του γκλίτσα ακουμπισμένη στο δέντρο. Είχε βγάλει τα παπούτσια του και το καπέλο του ήταν κατεβασμένο μέχρι πάνω από τα μάτια του. Φορούσε φαρδύ πρά-

σινο παντελόνι και ένα έντονο κίτρινο πουκάμισο που ταίριαζε με το μαυρισμένο δέρμα του προσώπου και των χεριών του. Τα μακριά πυκνά μαλλιά του είχαν το χρώμα του ώριμου σιταριού.

Ο Μπαστ άρχισε να παίζει καθώς κατέβαινε το λόφο. Μια επικίνδυνη μελωδία· σιγανή, αργή και πονηρή σαν απαλό αεράκι.

Ο βοσκός πετάχτηκε στο άκουσμά της. Σήκωσε το κεφάλι του, ενθουσιασμένος... αλλά όχι. Προφανώς είχε ακούσει κάτι άλλο, αφού δεν κοίταξε καθόλου προς την κατεύθυνση του Μπαστ.

Ωστόσο, σηκώθηκε όρθιος. Δεν έκανε ιδιαίτερη ζέστη, αλλά εκείνος άρχισε να κάνει αέρα στον εαυτό του με το καπέλο του, μετά έβγαλε αργά το κίτρινο πουκάμισό του, το χρησιμοποίησε για να σκουπίσει το μέτωπό του και έπειτα το κρέμασε σε ένα κοντινό κλαδί. Στη συνέχεια, τεντώθηκε, πλέκοντας τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του, καθώς οι μύες των ώμων και της πλάτης του άρχισαν να τρίβονται μεταξύ τους.

Η μελωδία του Μπαστ άλλαξε λίγο και άρχισε να γίνεται ζωηρή και ανάλαφρη σαν νερό που κυλάει πάνω σε πέτρες.

Το τσοπανόσκυλο σήκωσε το κεφάλι του στο άκουσμα του ήχου, κοίταξε τον Μπαστ για μια στιγμή και μετά ξάπλωσε πάλι πάνω στο βράχο, εντελώς αδιάφορο.

Ο βοσκός, από την άλλη, δεν έδειξε με κανέναν τρόπο ότι μπορούσε να ακούσει τη μελωδία. Ωστόσο, ο νεαρός πήρε μια κουβέρτα που βρισκόταν κοντά του και την άπλωσε κάτω από το δέντρο. Αυτό ήταν λίγο περίεργο, καθώς πριν από λίγο καθόταν στο ίδιο σημείο χωρίς εκείνη. Ίσως, τώρα που είχε βγάλει το πουκάμισό του, να είχε κρυώσει... Ναι. Σίγουρα αυτό ήταν.

Ο Μπαστ συνέχισε να παίζει καθώς κατέβαινε την πλαγιά. Η

μουσική που έπαιζε ήταν γλυκιά και παιχνιδιάρικη και αποχαυνωτική ταυτόχρονα.

Καθισμένος στην κουβέρτα, ο βοσκός έγειρε προς τα πίσω και κούνησε ελαφρά το κεφάλι του. Τα μακριά μελί μαλλιά του έπεσαν από τους ώμους του, αποκαλύπτοντας την όμορφη γραμμή του λαιμού του, από το τέλειο αυτί του που έμοιαζε με κοχύλι μέχρι το φαρδύ στέρνο του.

Παρακολουθώντας τον προσεκτικά καθώς κατέβαινε το λόφο, ο Μπαστ πάτησε σε μια χαλαρή πέτρα και σκόνταψε αδέξια. Έβγαλε μια δυνατή, στριγκιά νότα, και μετά έπαιξε μερικές ακόμα από το τραγούδι του καθώς άπλωνε απελπισμένος το χέρι του για να κρατήσει την ισορροπία του.

Ο βοσκός τότε γέλασε. Στην αρχή φαινόταν σαν να γελούσε με τον Μπαστ... αλλά όχι. Προφανώς αυτό δεν ίσχυε, καθώς κοίταζε επιδεικτικά προς την άλλη κατεύθυνση. Και κάλυπτε το στόμα του. Πιθανότατα έβηχε. Ή ίσως τα πρόβατα να είχαν κάνει κάτι αστείο. Ναι. Σίγουρα αυτό ήταν. Ήταν αστεία ζώα μερικές φορές.

Αλλά δεν μπορείς να κοιτάς τα πρόβατα και για πολλή ώρα. Ο βοσκός αναστέναξε και χαλάρωσε, ξαπλώνοντας ξανά στην κουβέρτα. Έβαλε το ένα χέρι πίσω από το κεφάλι του και οι μύες των χεριών και των ώμων του σφίχτηκαν. Τεντώθηκε νωχελικά, κάμπτοντας ελαφρά την πλάτη του. Το φως του ήλιου που διαχεόταν μέσα από τα φύλλα φανέρωνε πως το στέρνο και η κοιλιά του ήταν καλυμμένα με ένα ελαφρύ χνούδι στο χρώμα του μελιού.

Ο Μπαστ συνέχισε να κατεβαίνει το λόφο προς το σημείο

όπου ήταν ξαπλωμένος ο βοσκός, με βήματα διακριτικά και γεμάτα χάρη. Έμοιαζε με γάτα που παραμονεύει το θήραμά της. Έμοιαζε σαν να χόρευε.

Ο βοσκός αναστέναξε ξανά και έκλεισε τα μάτια του, με το πρόσωπό του γερμένο σαν λουλούδι που ακολουθεί τον ήλιο. Παρόλο που φαινόταν να προσπαθεί να κοιμηθεί, η αναπνοή του έμοιαζε μάλλον γρήγορη. Μετακινήθηκε ανήσυχα, πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του, απλώνοντάς τα πάνω στην κουβέρτα. Δάγκωσε το κάτω χείλος του...

Είναι δύσκολο να χαμογελάσεις πονηρά ενώ παίζεις αυλό. Αλλά ο Μπαστ ήταν κάτι σαν καλλιτέχνης.

ΑΡΓΑ ΤΟ ΠΡΩΙ: ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΧΕ ΑΝΕΒΕΙ λίγο όταν ο Μπαστ επέστρεψε στο δέντρο του κεραυνού. Ήταν ευχάριστα ιδρωμένος με τα μαλλιά του ελαφρώς ανακατεμένα, αλλά το σκισμένο παντελόνι του στο ύψος του γονάτου είχε επιδιορθωθεί προσεκτικά με μικρές, ομοιόμορφες ραφές. Η λευκή κλωστή έκανε αντίθεση με το σκούρο ύφασμα, αλλά η ραφή είχε επιδέξια διαμορφωθεί σε σχήμα γκλίτσας, και ένα μικρό μαλλιαρό πρόβατο είχε κεντηθεί πιο πάνω στο μπατζάκι.

Δεν υπήρχαν παιδιά που να περιμένουν, οπότε ο Μπαστ έκανε ένα γρήγορο κύκλο γύρω από το δέντρο, μία φορά προς κάθε κατεύθυνση, για να βεβαιωθεί ότι όλα ήταν όπως τα άφησε. Στη συνέχεια, έβγαλε το διπλωμένο δερμάτινο πουγκί, κάθισε δίπλα στο δέντρο, έβαλε το χέρι του μέσα και τράβηξε κάτι. Ανοίγοντας

την παλάμη του, συνοφρυώθηκε βλέποντας το έμπριλ που έμοιαζε πολύ με σπασμένο νόμισμα. Ενοχλημένος, το έβαλε πίσω και τράβηξε ξανά. Αυτή τη φορά φάνηκε πιο ευχαριστημένος όταν είδε ένα ξύλινο τετράγωνο ζωγραφισμένο με μια μικρή αλεπού που κοιμόταν.

Ο Μπαστ προσπάθησε να κάνει το ξύλινο έμπριλ να κυλήσει στις αρθρώσεις των δαχτύλων του σαν νόμισμα, αλλά απέτυχε. Τότε το πέταξε στον αέρα με τον αντίχειρά του, το έπιασε και το χτύπησε στον καρπό του, αποκαλύπτοντας ξανά την κοιμισμένη αλεπού. Χαμογελώντας, έγειρε το κεφάλι του στη λεία λευκή πλευρά του δέντρου του κεραυνού και σε μισό λεπτό άρχισε να ροχαλίζει απαλά.

Ο Μπαστ ξύπνησε στο άκουσμα βημάτων που ανέβαιναν το λόφο. Αγουροξυπνημένος ακόμα, κοίταξε τη θέση του ήλιου και τεντώθηκε. Έπειτα, κοιτάζοντας το λόφο προς τα κάτω, χαμογέλασε όταν είδε ένα αγόρι με μπλε μάτια και φακίδες.

«Κόστρελ!» φώναξε χαρούμενα ο Μπαστ. «Πώς είναι ο δρόμος για το Τίνουε;»

«Ηλιόλουστος!» απάντησε το αγόρι, χαμογελώντας καθώς έφτανε στην κορυφή του λόφου, αποκαλύπτοντας τις φθαρμένες μπότες του που του ήταν λίγο μεγάλες. Έριξε μια λοξή, πονηρή ματιά στον Μπαστ και χαμήλωσε τη φωνή του συνωμοτικά. «Έχω κάτι για σένα!»

Ο Μπαστ έτριψε θεατρικά τα χέρια του με χαρά.

«Στην πραγματικότητα» συνέχισε ο Κόστρελ με δραματικό τόνο «έχω *τρία* πράγματα για σένα σήμερα.» Κοίταξε γύρω του αδιάφορα, σαρώνοντας με το βλέμμα του τους πρόποδες του λόφου όπου δεν περίμεναν άλλα παιδιά. «Αν έχεις χρόνο, φυσικά. Ξέρω ότι συνήθως είσαι απασχολημένος...»

Ο Μπαστ τεντώθηκε νωχελικά για να παρατείνει τη στιγμή. Ο Κόστρελ διαπραγματευόταν σαν φιλικός κισσός, βρίσκοντας χαρωπά και την πιο ελάχιστη ρωγμή μέσα από την οποία θα μπορούσε να κερδίσει έδαφος. Ο Μπαστ δεν ήταν τόσο ανόητος ώστε να του δώσει έστω και το παραμικρό πλεονέκτημα ρωτώντας τον τι είχε φέρει.

Αλλά ήθελε επίσης χρόνο για να ρίξει μια δεύτερη ματιά στον Κόστρελ, καθώς ένιωθε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ήταν σφιγ-

μένοι οι ώμοι του; Ήταν κάπως υπερβολικό το χαμόγελό του; Ήταν νευρικό το αγόρι ή απλώς λίγο πιο ενθουσιασμένο απ' ό,τι συνήθως;

«Αυτό είναι το πρόβλημα όταν δίνεις στους ανθρώπους αυτό που χρειάζονται» είπε ο Μπαστ αργά, υιοθετώντας τον αδιάφορο τόνο του Κόστρελ. «Δε χρειάζεται να ξαναέρθουν.» Πάλεψε με την παρόρμηση να χαμογελάσει καθώς άφηνε τη συζήτηση μετέωρη. Είδε τον Κόστρελ να παίζει με μια κλωστούλα από το μανίκι του πουκαμίσου του και μετά να ταλαντεύεται στις μύτες των ποδιών του.

Ο μικρός ήταν έξυπνος, αλλά πολύ νέος ακόμα. Άρα, λοιπόν, δεν ήταν ανήσυχος. Ήταν ανυπόμονος. Πρέπει να είχε κάτι καλό να ανταλλάξει.

Δεν πέρασαν ούτε δύο στιγμές προτού ο Κόστρελ σπάσει και μιλήσει. «Πρώτα έχουμε ένα δώρο» είπε, και με τελετουργικές κινήσεις έβαλε το χέρι του στην τσέπη του και όταν το έβγαλε η γροθιά του ήταν κλειστή, κρύβοντας κάτι.

«Κατά κανόνα, δε μου αρέσουν τα δώρα» είπε ο Μπαστ δύσπιστα. Παρά τον τόνο της φωνής του ωστόσο, τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο τεντωμένο χέρι του Κόστρελ.

Χαμογελώντας πονηρά, ο Κόστρελ κούνησε το κλειστό χέρι του μπρος πίσω πειραχτικά. Παράλληλα, ανεβοκατέβαζε τα φρύδια του με ένα γελοίο τρόπο.

Ο Μπαστ χαμογέλασε καθώς ένιωθε την παλιά, οικεία έλξη μέσα του. Δεν ήταν σοφός, αλλά είχε καεί στο παρελθόν· και η επιφυλακτικότητα ήταν ξαδέλφη της σοφίας. Ωστόσο, η περιέργειά του τον έκαιγε...